

En blick på tidens tecken

Skicken eder efter tiden. /Paulus.

Många skola varda prövade och renade och luttrade, och de ogudaktige skola förbliva ogudaktige, och inga ogudaktige skola akta däruppå, men de förståndige skola akta däruppå. Dan. 12:10.

Daniels sista kap. är onekligen ett bland de märkvärdigare - visserligen i några punkter mörkt och hemlighetsfullt, såsom ock ängeln själv (v. 9) förklarar: »Dessa orden skola förbliva gömda och förseglade intill ändens tid»; men också i hög grad betydelsefullt och tankvärt. Det talar om ändens tid, om uppståndelsen och domen: »Den store fursten Mikael står i linnekläderna ovanom älvens vatten»; och när en annan ängel som står på stranden, frågar honom: »Hur långt är det till slutet på dessa förunderliga ting?» då lyfter överängeln sina båda händer mot himmelen och svär vid honom, som lever evinnerligen, och uttalar en mörk, gåtlik tidsbestämmelse - om vilken dock profeten genast förklarar, att han inte förstår den. Då följer detta, att Herren till den dunkla tidsbestämmelsen också lägger ett tecken på den yttersta tiden, sägande: »Många skola varda prövade och renade och luttrade, och de ogudaktige skola förbliva ogudaktige, och inga ogudaktige skola akta däruppå, men de förståndige skola akta däruppå.»

Tänk, när »den store fursten Mikael» - som av somliga tolkare hålles för att vara själva »förbundets ängel», Kristus, men åtminstone förer hans talan - hans, vilken heter »Amen, det trogna och sannskyldiga vittnet, begynnelsen till Guds skapelse» - tänk, när han därjämte lyfter sina båda händer mot himmelen och bekräftar sina ord med en helig ed vid honom, som lever ifrån evighet till evighet - visserligen måste hans förkunnelse då äga någon synnerlig vikt. Och denna förkunnelse, som utgör slutordet i Daniels profetia, är ock märkligt överensstämmande med de ord, varmed Johannes höga uppenbarelse avslutas, då Herren Kristus sist högtidligt förklarar: »Den orättfärdige fortfare att göra orätt och den orene att orena sig, den rättfärdige fortfare att öva rättfärdighet och den helige att helga sig. Se, jag kommer snart och min lön med mig.»

Det går en frisk världsafionfläkt genom alla sådana uttryck. De tyda på en tid av kamp, av sällning och prövning, då agnarna och vetet skola åtskiljas, då var och en skall bliva uppenbar och fri att ådagalägga sitt verkliga inre; ty på det sättet skall den orättfärdige bliva ännu orättfärdigare och den helige bliva ännu heligare. Att vår närvarande tid alltmer får detta skaplynne, är tydligt för var och en, som har ögon att se - det är en tid, som å ena sidan är full av nådeverkningar, nya väckelser och livsrörelser i det andliga, och å andra sidan full av fräck otro och emot Gud upprorisk förnekelse och ogudaktighet, i förening med ett tanklöst lättsinne, som inte alls aktar själen och det eviga, eller de varningar, Herren giver; alltså, som ängeln sade: »De ogudaktige skola inte akta däruppå. »

Men då även de trognas hjärta är fördärvat och illfundigt och oupphörligt vill vända sig bort ifrån det enda nödvändiga och försjunka i jordiska omsorger eller livets vällust, så att man blir försumlig och trög, slapp och liknöjd om sitt eviga goda - var och en, som inte redan är helt inslumrad, lär visserligen känna och tillstå sådant - så blir det i sanning nödvändigt att flitigt se upp med ögonen och giva akt på Herrens varningsord, såväl som ock på de tidstecken, vilka just äro ägnade att väcka oss ur slummern, på det vi inte måtte av det allmänna omgivande lättsinnet, det ogudaktiga och säkra väsendet neddrages i sömnaktighet och säkerhet och sålunda bortsälja vår himmelska arvedel, förlora kronan och lykta i köttet.

Sådant menade Herren Kristus, då han mitt i sin förutsägelse om den yttersta tidens tecken, och huru världens säkerhet skulle bliva sådan som i Noas dagar, tillägger den varningen till de trogna: »Men haven akt på eder själva, att inte till äventyrs edra hjärtan varda förtyngda av svalg och dryckenskap och detta levernets bekymmer, så att den dagen kommer eder plötsligt uppå.» Låt oss därför väl betrakta de anförda varningsorden och se till, vad vi därav hava att lära.

Ängeln säger: »Många skola varda prövade och renade och luttrade.» Visserligen skall detta ske först genom de allmänna nådemedlen, genom ordet och Herrens Ande; ty i den sista tiden skola även Herrens härar vara i rörelse, ordet predikas och spridas till alla folk, varigenom många skola omvändas, helgas och renas; men den yttersta tiden skall också medföra ett särskilt medel. Den stora hopens fräcka, allmänna ogudaktighet och säkerhet samt dess hätskhet och förföljelse mot de trogna skola medföra så mycken bedrövelse för dessa, att de därigenom, såsom uti en smältningsugn eller »guldsmedseld», skola varda prövade och renade och luttrade. »Ty», heter det i v. 1 av vårt kap., »en tid av nöd skall då bliva, sådan, som inte har varit allt ifrån den tid människor hava varit till, ända till den tiden» - vilket även Kristus förutsäger med nästan samma ord i Matt. 24: 21.

Då de olika ämnena inom kyrkan nu äro så blandade om varandra, färgskiftningen så mångfaldig, skillnaden emellan de trogna och otrogna ofta så omärklig, och mängden av de vacklande, lösliga halvkristna så stor, måste det uppstå en mäktig jäsning och strid, en kamp på liv och död. Förförelsen skall i alla gestalter och riktningar vara verksam och då människan av naturen mera älskar mörkret än ljuset, så skall deras antal, som avfalla och gå förlorade, bliva ganska stort. De avfallna skola ock hava en stor makt, så att var och en, som vill stå fast intill änden, måste kämpa intill blods - varigenom ingen namnkristen, ingen hycklare kan bliva ibland segrarna, och Lammets brud skall framträda ren och luttrad, såsom guld ur degeln.

Kristus säger: »I skolen få höra krig och rykten om krig. Sen till, att I inte bliven förfärade; ty allt måste ske, men ännu är inte änden!» Nöden skall då allra först begynna - det skall utbryta en mer allmän förföljelse emot Guds barn - »de skola antvarda eder till lidande». »I skolen vara hatade av alla folk för mitt namns skull.» Den som då inte kan för Herrens skull försaka allt sitt namn, sin egendom, ja, livet, han måste antingen uppenbart avfalla eller bliva en hal skrymtare, som söker att förlika Kristus och Belial, tjäna två herrar, vara både Guds och världens vän. Kristus säger: »Då skola många taga anstöt och förråda varandra och hata varandra. »

De, som under lugnet voro förenade, skola nu söndras. Nu är rensningens tid, då agnarna skola skiljas från vetet. »Och många falska profeter skola uppkomma och vilseleda många» - föregivande nya ljus och upptäckter, och inte »hållande sig till huvudet, varifrån hela kroppen understödes och sammanhålles av lederna och senorna», utan vända många sinnen från den enfaldiga troheten mot Kristus, vilka sedan, såsom lösryckta grenar, skola förtorkas. »Och emedan laglösheten får överhand, skall kärleken kallna hos de flesta. Men den som håller ut intill änden, han skall varda frälst. »

På detta sätt skall det se ut; det skall blåsa ett starkt väder i de yttersta dagarna - »vid havets och vågornas då», världen och hennes ogudaktighet skola vara i stark svallning - och genom det vädret skola de lätta agnarna i Herrens loge bortföras och skiljas från vetet. Men den heliga elden i de trognas bröst skall genom samma väder bliva starkare, deras nit stegrat, deras utgående från orättfärdigheten allvarligare. Trängda, jagade och drivna av nöden, skola de allt mer helt vända sina sinnen från jorden, avdö från världen och sig själva och endast fara efter det, som är ovan. Ju mer mörk och äventyrlig tiden bliver, desto trognare skola de hålla sig till Gud i bönen, desto allvarligare giva akt på hans ord och desto djupare förakta allt, som världen bjuder. »De skola varda prövade och renade och luttrade.»

Men de *ogudaktiga skola förbliva ogudaktiga*; och *inga ogudaktiga skola akta däruppå*, sade ängeln vidare. Vad detta betyder, därom behöves inte många ord. Se blott på världen i hennes närvarande ogudaktiga väsende, huru hon lever i »syndig avgudadyrkan», i allehanda synder och laster, i lögn, skrymteri och orättfärdighet, och huru hon för allt detta »fruktar som nogast ett ögonblick för helvetet». Ja, för att inte tala om den råa och okunniga massan, se blott, vilken säkerhet och ogudaktighet som råder även där, varest man har lärdom och kunskap uti Guds ord och med munnen bekänner det, såsom hos döda, oomvända präster, vilka, sitt heliga och ansvarsfulla kall oaktat, framleva i ett lättsinne, en säkerhet och köttslighet, som om det vore alls ingen fara

varken för dem själva eller de arma själar, som äro dem anförtrodda. För att inte tala om dem, som leva i uppenbara laster, i dryckenskap och svordom m.m., mellan det de uppträda på heligt rum och taga Herrens förbund i sin mun, så se blott på det mer allmänna, att de leva så alldeles utan bekymmer om sina egna och åhörarnas själar; att de hava sin hela, hjärtliga fröjd i världen, i sina inkomster och njutningar, och tänka aldrig på att även de borde vara väckta, omvända och pånyttfödda själar för att kunna därtill hjälpa andra. Nej, det är alldeles så, som om de vore präster endast för att hava sitt bröd. Att otaliga, dyrköpta själar under deras försumliga vård framleva i säkerhet, opånyttfödda och obekväma att ingå i Guds rike och sist, enligt Herrens Kristi egna ord, »kastas i helvetet» - det gör dessa lejda herdar ingen oro, maten smakar dem ändå lika väl, och deras nattsömn är lika lugn.

Detta heter i överängeln mun: »Inga ogudaktiga skola akta däruppå»; ty att förklara det ordet: »inte akta däruppå», tjänar exemplet av sådana ogudaktiga, som hava lärdom och kunskap. Det är nämligen en hjärtats lättsinnighet och säkerhet, det är en oförmåga att kunna besinna och på sig själv tillämpa vad man dock efter förståndet vet och kan på fullt allvar säga till andra. Ty ängeln säger inte: de skola inte veta det, utan han säger: de skola inte akta däruppå. Detta är just tecknet på dem, som skola vardas förtappade; såsom Kristus sade till de skriftlärdade: »Voren I blinde, så hadn I inte synd, men nu sägen I: vi se; därför förbliver eder synd.» Och åter: »Detta är domen (eller fördömelseorsaken), att ljuset har kommit i världen, och människorna älskade mörkret mer än ljuset» etc.

Då Gud inte blott givit oss sitt ord och tydligt sagt oss sin vilja och sitt råd om vår salighet, utan ock genom varjehanda tidstecken och verkningar av sin Ande ställer oss detsamma för ögonen, men vi likväl förakta allt, gå lättsinnigt och bekymmerslöst vår väg fram - visst är detta en förklaring av ängeln ord: »Inga ogudaktiga skola akta däruppå.»

Men de *förståndiga skola akta däruppå*, heter det slutligen. De förståndige, dessa rättsligen visa, de skola akta däruppå - de skola först vörda *Guds ord*, taga det allvarligt och taga det till sig själva, frukta för dess hotelser, misstro sitt eget hjärta och låta Herrens ord uti allt råda. Ja, de, som så göra, äro rättsligen visa. Dessa skola ock, för det andra, giva akt på tidens tecken och hämta förstånd, varning och tröst av vad som tilldrager sig; de skola vara ett betänksamt och vakande folk, som väntar sin »Herre, när han kommer». Detta heter: »De förståndige skola akta däruppå. »

Men därmed är nu även sagt, vad vi böra göra, för att lyckligen genomgå alla de faror och frestelser, som tiden kan medföra. Aposteln säger (gamla övers.): »Skicken eder efter tiden!» Och detta är en förmaning, som han i tvenne av sina brev upprepar. Ut i Ef. 5:16 äro orden i grekiska texten något underliga, men i samma grad lärorika. Det heter egentligen: »Köpen tiden, ty dagarna äro onda. »

Talesättet tyckes vara hämtat av köpmännens sätt att handla. Då de hava svåra tider, använda de den allra största omsorg för att kunna slå sig ut med sin handel. Och i allmänhet är det köpmännens sak att giva akt på tiderna, så att det just särskilt tillhör deras språk att tala om, »huru tiderna äro». De iakttaga att, då det är gott pris på en vara, uppköpa den för att en annan tid, då den blir dyr, sälja den; samt att köpa densamma på en ort, där den finnes i mängd, och sälja den, där den är dyr.

Inträffar en marknad, där mycket folk samlas, så ilar köpmannen dit, för att göra sig vinst av marknadsdagarna. Kommer han en dag senare, så är hans resa förlorad. Se, detta heter »att skicka sig efter tiden». Så skola vi nu göra, säger aposteln - vi, som fara efter de oförgångliga skatterna. Vi skola skicka oss efter tiderna.

Märker du, t.ex. att det är en *Herrens besökelsetid*, då det är rörelser och väckelser i landet och i ditt grannskap, då många själar bliva kallade, väckta och omvända till Herren. O, passa då på tiden! Då är frälsningens dag, då kan du göra lycka - en sådan lycka, att du i evighet aldrig glömmet den tiden.

Andra tider komma sedan, då det inte mer är så. O, vakta dig, att inte den tiden får gå dig förbi - »den tid, då du blir sökt!» Anden säger: »Söken Herren, medan man kan finna honom; åkalla honom, medan han är när!»

Sedan väckelsernas och de andliga livsrörelsernas nådeliga Herrens år gått förbi; sedan dessa milda flöden av växtgivande regn och livande sol gått över - dessa nådefulla pingstdagar, då man ser nådehungliga ögon vattnas av syndasorg, hörer hjärtliga samtal om synd och nåd, och intagande sånger ljuda ifrån husen. O, när dessa ljuva tider gått över, då komma därpå de kalla, torra och uttorkande vindarna, dessa ödsliga tider, då ingen väckelse mer förspörjes, ingen höres mer tala ett Guds ord, inga sånger mer ljuda från husen, utan blott de usla, låga, jordiska frågorna, blott djurets omsorger: vad skola vi äta - vad skola vi dricka - vad skola vi kläda oss med?

Rummet, där förr Guds ord och Guds Ande bodde, är nu öde; där bo nu blott jordiska sinnen, synden, fåfängligheten. Måne du ock då kan omvända dig, då Herren inte mer drager ditt hjärta, du, som emotstod Anden även i den tiden, då du var sökt? O nej, säger Kristus: »Ingen kommer till mig, utan att Fadern drager honom.» Anden säger: »Ve över dem, när jag viker ifrån dem!«

Då skall ditt sinne endast alltmer tillslutas, ditt hjärta förstockas, ditt förstånd förblindas, så att du omsider skall kunna alldeles fritt synda, och det skall intet bekomma dig; du skall kunna sänka hela hjärtat i avgudarnas tjänst och alls intet bekymras, utan vara helt lätt och glad och trygg. Du skall kunna fritt skrymta inför Guds ansikte med fromma ord, med bön och nattvardsgång och inte det ringaste frukta den Helige. Du skall kunna höra allt Guds ord om döden, om domen, om evigheten och dock »rädas som nogast ett ögonblick för helvetet». Sådant följer efter besökelsens tid, då där inte blir en hel och allvarlig omvändelse. O, det är så förskräckligt, att man kunde vilja högljutt ropa däröver, att frälsningen är så nära själarna, är invid deras dörr. De se den, de känna den ljuvliga lukten, men skola likväl inte erhålla den, utan gå bort och tillslutas igen, förblindas och förstockas! Men vad hjälper? Kristus grät däröver vid avskedsblicken på Jerusalem, men han ville likväl inte tvinga någon till frälsning. O, känn dock den tid, då du varder sökt.

Men nu, för det andra, ett ord till kristna. Vad skola vi göra, då dessa milda, ljumma, sömngivande tider inträffa, då världen bliver så from och god, då gudaktigheten nästan blir på modet och Kanaans tungomål börjar tillhöra den goda tonen? Gud hjälpe då alla, som vilja vara verkliga kristna!

En sådan tid är mycket behaglig och angenäm - och vem skulle inte tacka för friden och att världen inte förföljer, utan erkänner kristendomen? Men aldrig är den äkta kristendomen i större fara än just i de milda, angenäma tiderna - liksom alla goda Guds gåvor, blott för vårt hjärtas fördärv, vanligen äro farliga att bära. Ut i dessa milda, angenäma tider är det nämligen knappt möjligt för en kristen att förbliva vaken och klarsynt, utan det vill alldeles söva och neddraga oss i ljumhet, andlig lättja och en människobehagsam slapphet. En sådan mild och sövande tid har redan i mer och mindre mån börjat inträda på vissa orter i vårt land; och det är sorgligt att skåda, huru saltet där vill mista sin sälta.

Då gör man sig en egen, helt lagom, hygglig och behaglig kristendom, som blott rör sig med några vissa andaktsövningar och några vackra människokärlekens verk som världen kan bifalla och prisa. Men om hjärtats pånyttfödelse, om den bättring, som är inför Gud, därom är man mindre angelägen, det skyndar man hastigt över och är genast förnöjd över att nu vara på en ny väg i motsats till den grova, ojämna och breda, som man förr gick i syndens och fåfängans tjänst. O, vilken nöd och jämmer, när sådana skola finna sig häri bedragna och se, att även de få samma dom som världen, vilken gått den grova, breda vägen!

Kristus säger ju uttryckligt, huru han skall säga till sådana, som äro i bröllopet, men utan »bröllopskläder», eller utan olja i sina lampor, d. ä. som aldrig gått genom den trånga porten, där man blir rätt avklädd och överskyld endast med Kristi rättfärdighets mantel och får olja i kärlet, Andens smörjelse. Han skall säga: »Min vän, huru kom du härin, då du inte har bröllopskläder? Bind hans händer och fötter och kasta honom i mörkret utanför» (Matt. 22). Och åter: »Många skola säga till mig på den dagen: Herre, Herre, hava vi inte i ditt namn profeterat och i ditt namn utdrivit onda andar och i ditt namn gjort många kraftiga gärningar? Och då skall jag bekänna för dem: Jag kände eder aldrig; gån bort ifrån mig, I ogärningsmän» (kap. 7).

Vi få inte tänka mildare, än den barmhärtige Herren själv talat. Vi få inte anlägga vår kristendomsväg efter eget behag. Det gör mig inte salig, att jag själv därom försäkrar mig, att jag själv förlåter mig mina synder, själv tillsäger mig tröst. Nej, jag måste ha Guds förlåtelse och Guds vittnesbörd och vandra Guds väg.

Nu har Kristus framför allting annat frågat efter den invärtes förändringen, hjärtats nyfödelse, en »ny skapelse», ett i Kristus saliggjort hjärta; och då först flyta ock de goda gärningarna ur den rätta källan, som lyder så: »Kristi kärlek - Kristi kärlek tvingar oss, som hålla så före, att en har dött för alla, och därför hava alla dött. »

O, måtte i synnerhet de unga eller alla nyväckta själar vakta sig att inte följa vilken andlighet som kommer dem före, utan se upp med ögonen, att de måtte verkligen följa hans ord, i vilkens rike de vilja komma, så att de inte stanna i en halv andlighet, som aldrig förer till det önskade målet!

Men även de redan pånyttfödda kristna - O, att de måtte förstå och besinna, i vilken fara de äro i de tider, då kristendomen vinner bifall och frid och världen är from och blid i ansiktet! Då är det fara, att de sövas och neddragas i ljumhet och världslikställighet och förlora sin andliga kraft och bestämdhet. Kristus säger: »I ären jordens salt; men om saltet mister sin sälta, varmed skall man salta det? Till intet duger det mer, om inte till att utkastas och nedtrampas av människorna» (Matt. 5:13).

Då en kristen genom människobehagsamhet förlorar Andens kraft och bestämdhet, så att han inte mer förmår att med ord och efterdöme straffa det onda och bekänna Kristus, då duger han till intet mer, om inte till att nedtrampas av människorna - han blir så övermåttan böjlig efter alla människor, att han låter allting behaga sig och åtminstone med sin tystnad styrker det syndiga, ogudaktiga väsende, som han borde bestraffa. Då har saltet mist sin sälta och ljuset blivit satt under skäppan. Och hela grunden är, att man vill hava frid och vänskap med alla - nej, ännu *djupare* ligger grunden, det är redan någon brist i själva nådelivet, i syndens kännedom och i trosförhållandet till Frälsaren.

Blott detta uppfriskas och Kristus blir dig kärare, så blir Andens nitälskan mäktigare, än alla människors vänskap eller hat. *Har ni salt i er*, säger Herren, men inte naturens eller det retade lynnets bittersalt, utan här talas om den sanna kärlekens nitälskan, som endast Guds Ande verkar. Var gärna öm, mild och saktmodig i dina förmaningar. Vakta dig för allt grovt och olämpligt förfarande, då det gäller vidröra så ömtåliga saker som människors självkänsla. Ja, befatta dig inte därmed, om inte kärlek och ödmjukhet så regera i ditt hjärta, att de kunna förnimmas i ditt hela väsende.

Men låt inte försiktigheten och ödmjukheten bliva en kraftlös böjlighet, som nu mera gör alls intet, som blott av ömhet för den mänskliga känslan och friden låter dina medmänniskors själar fara till helvetet, utan att du med ett enda ord sökt att varna dem. Tänk på evigheten! »Älska din nästa såsom dig själv. Kärleken vare oskrymtad; avsky det onda, håll er fast vid det goda. Ert tal vare alltid ljuvligt, med salt kryddat. »

Men det är inte blott med bekännelsen och den hulda, broderliga förmaningen, som vi skola bevisa kristendomens kraft och allvar, utan också med »all vår umgängelse». En kristendom, vilken inte såsom ett salt gör sveda i världens ögon, utan kan av henne gillas och prisas såsom »lagom», den kristendomen saknar visserligen saltet, kraften och smörjelsen. Tänk, då Herren Kristus säger: »Ve eder, då alla människor tala väl om eder!»

Så säger ock aposteln: »Världens vänskap är Guds ovänskap.» O, stanna och tänk på sådana ord! De står inte där utan orsak, det är Herrens ord. Om du blott tillfälligtvis och i något enstaka avseende vinner pris av världen, så är det annat och kan väl hända en kristen, enligt aposteln ord: »Genom ära och smälek, genom ont rykte och gott rykte». Men att den egentliga riktningen av ditt väsende och livsföring behagar världen, det är något,

som alls inte rimmar sig med Kristi och hans apostlars ord och exempel. Stanna dock och tänk därpå, så att du inte löper fåfängt. Åren ilar fram och döden kommer ofta oväntad. Om då själva vägen inte är den rätta, är det ju över all beskrivning olyckligt.

Men nu, för det tredje, så kan ock tiden tvärtom bli ruskig och orolig då förföljelsestormar uppstå och det blir fara, att människofruktan kväver och hämmar Guds verk. Då gäller det åter: »Skicken eder efter tiden!» Då gäller aposteln »fältpredikan»: »Bli starka i Herren och i hans starkhets makt. Kläde er i hela Guds vapenrustning, på det att I mån kunna motstå i den onda dagen, allting väl uträtta och bliva bestående.» Skriften ger vid handen, att vi ännu har att vänta mera yttre förföljelse, att vår fiende djävulen skall på det yttersta ha en stor vrede, vetande, att han inte har lång tid. Men för att inte tala om kommande tider - förföljelsen avskräcker, jagar och böjer redan många själ från att vandra i Kristi fotspår. Förföljelsen har många vägar och grader.

Sedan ormens fiendskap emot kvinnans säd i kyrkans första tider så fruktlöst försökte sin makt genom blodig förföljelse går han nu vanligen finare och försiktigare till väga. Men han kan dock utsägligen pina och förskräcka vårt svaga kött. Hur bittert får inte ofta troende barn och tjänare i husen lida för Kristi namns skull, blott genom bittra ord och blickar! Huru blir inte en kristlig hantverkare eller handlande, som har hustru och barn att försörja, förskräckt och plågad i sitt hjärta blott genom att se, huru de gamla kunderna drar sig tillbaka på grund av hans kristliga nit och bekännelse! Huru bittert får inte ofta en trogen lärare både hos förmän och åhörare höra att han stör den gamla friden och inte lämnar syndsäkerheten, otron och ogudaktigheten i ro! Då gruvar sig det svaga köttet för lidandet. Då är det fara att man viker undan och gör sig en egen, bekvämare fromhetsväg för att få njuta ro och följer de förnuftigare rådgivarna som säger: »*Skona dig själv*, detta vederfares dig inte» (Matt. 16:22).

Denna frestelse blir i synnerhet då mäktig när man först blivit på ett kännbarare sätt förföljd och av förföljelsen tröttad, och därpå följer ett stilla lugn, då världen visar ett vänligare ansikte. Detta är för det tröttade sinnet en så mäktig tjusning, att det är ett Guds under, om man inte då övervinnes. Men att någon övervinnes, behöver inte yttra sig uti en hel och öppen återgång till världen, utan endast i några nya jämnings- och klokhetsprinciper, varigenom man nu skall kunna på en gång vara både Guds och världens vän. Då skall man inte göra det och det, som världen misstycker. Men vad Kristus vill, vad själars väl fordrar, det efterfrågas inte. Däremot kan man nu deltaga i det och det, som världen älskar, och om Kristi ord och exempel, om enfaldiga själars anstöt bekymrar man sig inte. Så ser det ut, då den inre kraften är försvagad, och man börjar följa med vindarna. Men vad säger skriften? Så säger aposteln: »Ingen ibland eder lide såsom mördare eller tjuv eller illgärningsman eller som den där blandar sig i andras ärenden. Men om han lider såsom kristen, skämme han sig inte, utan prise Gud för detta namn» (1 Petr. 4:15–16).

»Om han lider såsom kristen», d. ä. då han lider blott för Kristi skull, för tron, bekännelsen och Kristi efterföljelse, för det, som klara, otvetydiga Guds ord fordra. Om han däremot gör något ont och galet eller blandar sig i andras ärenden, då lider han inte för Kristi skull. Men de, som lider för Kristi skull, har den största uppmuntran och tröst i skriften. Huru ljuvligt och styrkande är det inte, då Kristus säger: »Saliga ären I, när de försmäda och förfölja eder och, ljugande, säga allt ont emot eder för min skull. Glädjens och fröjden eder» etc. »I ären jordens salt» etc. »Räds inte för dem, som dräper kroppen men inte har makt att dräpa själen; utan rädens mer för den, som har makt att fördärva både själ och kropp i helvetet. Säljas inte två sparvar för en skärv? Och inte en av dem faller till jorden eder Fader förutan. Men på eder äro till och med alla huvudhåren räknade. I ären mer värda än många sparvar. Därför, var och en, som bekänner mig inför människorna, honom skall ock jag bekänna inför min Fader, som är i himmelen. Men den, som förnekar mig inför människorna, honom skall ock jag förneka inför min Fader, som är i himmelen. Den som älskar fader eller moder mer än mig, han är mig inte värd; och den som älskar son eller dotter mer än mig, han är mig inte värd. Och den som

inte tager sitt kors och följer efter mig, han är mig inte värd. Om världen hatar eder, så veten, att hon har hatat mig förr än eder. Voren I av världen, så älskade världen sitt eget; men emedan I inte ären av världen, utan jag har utkorat eder ur världen, därför hatar världen eder» o.s.v.

Dessa äro hulda och ljuvliga ord av Frälsaren. De skola ock tillräckligen trösta och styrka oss, om vi blott tro dem och stå i en verklig bekantskap med den trogne Herren. Och här är nu hela huvudsaken, eller vad som egentligen behöves för alla mötande strider och faror.

Vi fråga ofta med ängslan: »Var får jag *kraft* till allt? Jag ser, vad jag bör göra, men hela nöden består däruti, att jag har ingen kraft därtill.» O, att vi en gång lärde och trodde detta, som så ofta i Guds ord upprepas, att all kraft beror av den innerliga föreningen och bekantskapen med Frälsaren. Det tjänar till intet, att du strider - tänk aldrig på att segra i frestelsens stund - det skall blott bli vanmakt, nöd och död, så länge du inte står i en förtrolig bekantskap med Frälsaren, utan ännu är sjuk i samvetet, bunden under lagen och främmande för Gud.

Därför är ingenting så nödvändigt som att komma till en hel trosvisshet; såsom skriften ju så uttryckligt betygar i de ofta upprepade orden: »Detta är den seger, som har övervunnit världen, vår tro. Fröjd i Herren skall vara eder starkhet. Genom tron hava de gamla blivit starka efter svaghet, blivit väldiga i krig» o. s. v. Endast en hel trosvisshet och förening med Kristus, varigenom vi uppfyllas med den heliga Ande, ger oss den rätta lusten och kraften att kämpa och övervinna i allt, som kan möta oss.

Den frid, som med Guds kärlek utgjutes i våra hjärtan, stärker oss så, att allting blir oss lätt så att vi med Asaf glada kan utbrista: »Herre, när jag har dig, så har jag inte behag till något på jorden; om än min kropp och själ försmäktas, så är dock Gud mitt hjärtas klippa och min del evinnerligen.» Det är i denna trosvisshet som vi med Paulus kan säga: »Vem skall skilja oss från Kristi kärlek? Nöd eller trångmål eller förföljelse eller hunger eller nakenhet eller fara eller svärd? Men i allt detta övervinna vi rikligen genom den, som har älskat oss. Ty jag är viss därpå, att varken död eller liv etc., varken de ting, som nu äro, eller de ting, som skola komma, eller höghet eller djuphet skall kunna skilja oss ifrån Guds kärlek, som är i Kristus Jesus, vår Herre.»

Men för att kunna av hjärtat säga något sådant, måste vi äga en full och grundad visshet, att vi inte blott äro kallade, utan ock verkligt benådade Guds barn. Och den som har fått det vittnesbördet, han vet det så visst, som en lekamligt levande vet, att han lever. Den, som inte har fått det, behöver inte övertala sig att tro att han har det, utan denne må hellre med all flit söka det på de vägar ordet föreskriver.

Det är redan en stor nåd, att han dock kan vara ett Guds barn, även med en blott hungrande och törstande tro. Men med en sådan svag trosgrad har han inte mycket av kraft i striderna. Och om han inte söker efter förvisning, utan åtnöjes med sin svaga tro, så är det intet gott tecken.» Vinnlägg er därför, mina bröder, så mycket mer att göra eder kallelse och utkorelse fast; ty om I det gören, skolen I inte någonsin falla» (2 Petr. 1:10).

Det är visserligen en övermåttan svår konst att alltid förbliva i trons förtröstan, då ännu *synden* och *satan* ofta så väldigt rasa i vårt kött och blod, och vi *känna* intet gott i oss, ingen Andens och nådens ljuvhet, utan stor dunkelhet, köld och död. Men då gäller det just att inte följa förnuftet och känslan, utan helt och hållet vända ögonen bort ifrån allt, vad som synes och kännes, och *endast se på vad den store Guden har gjort för oss*.

Glöm aldrig de djupa, eviga grunderna för vårt himmelska barnskap! Du är dock ännu en människa och således en av det stora, dyra släktet, som Gud skapade till sina barn, och till vars tjänst han skapade allt annat. Du är dock ännu en människa, och således en av dem, för vilka Gud utgav sin ende Son, vilken blev vår broder och återlöste oss med sitt blod. Visst är det gruvligt med våra synder, men så svåra kunna de dock aldrig vara att inte detta, som Gud gjort för oss, gäller tusen gånger mera. Så gruvligt kan du dock aldrig ha syndat att inte

Guds Sons blod rikligen botar det. Men det hjälper inte att säga att hela världen är återlöst - man blir därför inte salig. Hopblanda inte de mest åtskilda saker, blott för att förbrylla dig själv och förbliva i otro. Världen vill Gud intet och du har åter din största nöd i det faktum att du är så syndig emot denne Gud. Din största längtan bör vara att bara få vara hans egen och vara funnen i Kristus och hans rättfärdighet.

Så bortstöt då inte Guds nåd - bortstöt inte den hulde Frälsaren, som vill så nådefullt bota och förlåta allting. »Åt alla dem, som mottogo honom, gav han makt att bli Guds barn!» Det gagnar dig till intet att förbliva i din otro; du måste komma till tro. Kan du inte tro, så beklaga för Gud den nöden och bed honom om den dyra gåvan, som är så alldeles nödvändig både för din rättfärdighet inför Gud och till kraft i striderna. »Han vill och kan och gör, vad han oss lovat har.» Amen.

– C-O Rosenius

(Tolfte årgången, år 1853)

© **Pietisten 2023**

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com